

BULETIN INFORMATIV

ANUL II, NUMĂRUL 11

CUPRINS

Irlandezii au spus „da” tratatului de la Lisabona	2
Concurență serioasă pentru Președinția U.E.	3
Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene	6
România și Bulgaria vor sa construiască împreună două hidrocentrale, cu fonduri europene	8

EDITORI:

**Paul MATEI
Mihai CHIȘU**

IRLANDEZII AU SPUS „DA” TRATATULUI DE LA LISABONA

67,13% dintre alegătorii irlandezi au votat în favoarea Tratatului de la Lisabona, potrivit rezultatelor finale ale referendumului din 2 octombrie.

La primul referendum din 12 iunie 2008, 53,4% dintre alegători au respins ratificarea acestui Tratat, aducând un blocaj în tentativele de reformare a Uniunii Europene. Atunci, euroscepticii au utilizat câteva teme percutante, cele mai importante fiind legate de viitoarea armată europeană și de legalizarea avortului (Irlanda fiind o țară catolică). În cazul acestui nou referendum, calul de bătaie al euroscepticilor a fost legat de contribuția financiară la bugetul Uniunii, sub sloganul “no taxation without representation”.

Considerăm că succesul acestui al doilea referendum s-a datorat, în special, eforturilor depuse în vederea unei mai bune comunicări a principalelor teme europene cuprinse în Tratat și explicarea mai clară a avantajelor pentru cetățenii Irlandei și ai celorlalte State Membre. Criza economică a avut și ea un cuvânt greu de spus, ca și Biserica Catolică.

Ratificarea Tratatului de către Cehia și Polonia pare, în aceste condiții, o formalitate, Consiliul European de la sfârșitul acestei luni având probabil posibilitatea de a decide intrarea în vigoare a Tratatului ce va avea efecte juridice depline de la 1 noiembrie 2014.

Esențial și cu efecte directe asupra cetățenilor europeni este includerea în Tratat a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, instituțiile europene și Statele Membre fiind, din punct de vedere juridic, obligate să îi respecte prevederile.

Despre Cartă, despre viitoarea armată europeană, despre posibilul președinte al Uniunii Europene, vom vorbi pe larg în viitoarele noastre intervenții.

Concurență serioasă pentru Președinția U.E.

Tratatul de la Lisabona a intrat în ultima linie dreaptă înainte de adoptare. Președintele ceh Vaclav Klaus nu va întinde coarda prea mult, îi vor fi acceptate câteva solicitări și, în final, va semna.

Consiliul European, la sfârșitul lui octombrie sau, în cel mai rău caz, în decembrie va lua act de ratificarea unanimă a Tratatului și va decide intrarea sa în vigoare.

Pentru o perioadă de 2 ani și jumătate, Uniunea Europeană va avea un președinte, ales de Consiliul European cu majoritate calificată, respectiv 55% dintre membri reprezentând state însumând 65% din populația Uniunii.

Unele dintre atribuțiile sale, conform Tratatului, vor fi de a prezida și impulsiona lucrările Consiliului, de a facilita coeziunea și consensul în cadrul Consiliului, de a prezenta Parlamentului un raport după fiecare reuniune a Consiliului, fără a exercita un mandat național. Cea mai importantă atribuție a Președintelui este de a asigura *“la nivelul său și în această calitate, reprezentarea externă a Uniunii în probleme referitoare la politica externă și de securitate comună, fără a aduce atingere atribuțiilor Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.”*

Până în prezent, mai direct sau mai voalat, în cursa pentru această funcție s-au înscris cinci personalități: Tony Blair, Jan Peter Balkenende, Jean-Claude Juncker, Guy Verhofstadt și Simeon de Saxa-Coburg Gotha.

Anthony Charles Lynton Blair, născut pe 6 mai 1953 în Edinburgh, Scoția, a fost prim ministru al Regatului Unit timp de 10ani, până în 27 iunie 2007, cel mai longeviv premier reprezentând Partidul Laburist. A absolvit dreptul la Oxford University. În timpul tinereții, Blair s-a modelat după Mick Jagger (Rolling Stones) declarând că se bucura printre colegii săi de o reputație de tânăr șmecher, dornic să iasă în evidență. A cântat la chitară în formația rock Ugly Rumours. Deși anglican, în 1980 s-a căsătorit cu Cherie Booth (fiica actorului Tony Booth) practicantă a Bisericii Romano-Catolică având împreună 4 copii. În 1983,

adăugat pe listă în ultimele 10 minute, a câștigat alegerile în Sedgefield. Ca prim ministru, a introdus o serie de măsuri, deopotrivă laudate sau criticate. Rolul său în sprijinirea războaielor din Golf este semnificativ. Pe 27 iunie 2007 a demisionat, rolul său fiind preluat de Gordon Brown. Pe 21 decembrie 2007, în capela arhiepiscopului de Westminster a fost primit în Biserica Romano-Catolică după ce a urmat, în prealabil un program de pregătire.

Jan Peter Balkenende prim ministru al Olandei, s-a născut pe 7 mai 1956, a urmat o școală primară protestantă, apoi Christian Lyceum for Zeeland și Vrije Universiteit din Amsterdam, în 1992 obținând Doctoratul în drept. Este un membru devotat al Bisericii Protestante Calviniste și este căsătorit cu Bianca Hoogendijk cu care are o fiică, Amelie. Este membru al Partidului Creștin Democrat și, din 2002 este prim-ministru, fiind acum la al patrulea mandat, conducând de atunci 4 cabinete diferite. Ministrul belgian de externe, Karel de Gucht, într-un articol din 2005 spune despre Balkenende că este ” un amestec dintre Harry Potter și un burghez rigid”.

Jean-Claude Juncker prim ministru al Luxemburg, născut pe 9 decembrie 1954 în Redange-sur-Attert, a urmat cursuri de drept la Universitatea din Strasbourg, obținând titlul de Master în drept în 1979. Implicarea sa politică datează din 1974 ca membru al Partidului Creștin Social, din 1984 fiind ales în Parlament, fiind numit Ministru al Munci și Ministru delegat pentru Buget în primul cabinet condus de Jacques Santer. Din 1985 datează implicarea sa în politica europeană în timpul președinției luxemburgheze, perioada 1989-1994 fiind definitorie. Juncker s-a dovedit un excepțional politician și om de stat atât la nivel național cât și european, devenind unul dintre principalii arhitecți ai Tratatului de la Maastricht, pe care l-a semnat în 1992. A fost guvernator al Băncii Mondiale (1989-1995), apoi al Fondului Monetar Internațional(FMI) și al Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare(BERD).

Guy Verhofstadt născut în 11 aprilie 1953, politician belgian, a fost prim ministru al Belgiei din 1999 până în 2008. În perioada studiilor în drept la Ghent, în 1972, a devenit președinte al Studenților Liberali Flamanzi. La numai 29 de ani a devenit președinte al Partidului Liberal Flamand, iar din 1985 devine parlamentar fiind numit vice-premier și ministru al bugetului în cabinetul Wilfried Martens. În acea perioadă a avut și două porecle, respectiv “Baby Thatcher” datorită viziunilor sale în economie și “acel copil”, în sens peiorativ, cu referire la stilul său iconoclast și imatur. În prezent este membrul și lider al grupului liberal din Parlamentul European.

Simeon de Saxa-Coburg Gotha s-a născut pe 16 iunie 1937, ca fiu al regelui bulgar Boris III și al reginei Johanna (casa de Savoia-Italia). Când tatăl său a murit în mod misterios după întâlnirea cu Adolf Hitler, la numai 6 ani, Simeon i-a succedat la tron, sub tutela a trei regenți, până la lovitura de stat sovietică din 1944. În 1946, părăsește forțat Bulgaria, stabilindu-se în final în Spania unde, lui și mamei sale, li s-a acordat azil. A urmat cursurile liceului francez de la Madrid și ale academiei militare Valley Forge Military Academy din Wayne, Pennsylvania. Cea mai mare parte a vieții de adult și-a petrecut-o ca om de afaceri în Spania și SUA, președinte al subsidiarei spaniole a companiei franceze Thompson, în domeniul apărării și electronicii, lucrând și în calitate de consultant pentru diferite companii în Europa și Africa.

Apartține Bisericii Creștin-Ortodoxe, vorbește fluent bulgara (deși o versiune mai veche, datorită exilului) și este căsătorit cu aristocrata spaniolă Dona Margarita Gomez-Acebo y Cejuela, având cinci copii.

În 1996 se întoarce în Bulgaria unde, Mișcarea Națională Simeon II a avut nevoie doar de 3 luni pentru a câștiga alegerile. A devenit prim ministru și a format un cabinet

compus, în mare parte, din tehnocrați și economiști educați în occident. În acest moment, formațiunea sa politică nu mai deține niciun loc în Parlament.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Decizia de a elabora o Cartă a drepturilor fundamentale a Uniunii Europene a fost luată la Consiliul European de la Koln din 3-4 iunie 1999

Sarcina redactării unui proiect de Cartă a revenit unei convenții alcătuite din reprezentanți ai șefilor de stat și de guvern, Președintele Comisiei, precum și membri ai Parlamentului European și ai parlamentelor naționale.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene a fost proclamată de către Comisia Europeană, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene la Consiliul European de la Nisa, din 7 decembrie 2000.

Preambulul Cartei prezintă hotărârea statelor membre de a împărtăși „un viitor pașnic întemeiat pe valori comune” și declară că, „conștientă de patrimoniul său spiritual și moral, Uniunea este întemeiată pe valorile indivizibile și universale ale demnității umane, libertății, egalității și solidarității; aceasta se întemeiază pe principiile democrației și statului de drept”.

Carta drepturilor fundamentale reunește într-un singur text ansamblul drepturilor civice, politice, economice și sociale ale cetățenilor europeni și ale tuturor celor care locuiesc pe teritoriul Uniunii.

Aceste drepturi sunt grupate în șase capitole principale: Demnitatea, Libertățile, Egalitatea, Solidaritatea, Cetățenia și Justiția.

Începând din 2001, Parlamentul European prezintă în fiecare an, un raport care analizează măsura în care drepturile enunțate în Cartă sunt respectate. De exemplu, în 2002, Parlamentul a indicat că situația deținuților s-a deteriorat în unele state membre,

În principal ca urmare a suprapopulării închisorilor. Intenția Parlamentului European este aceea de a valorifica cât mai bine aceste rapoarte în vederea unei conștientizări generale la nivelul statelor membre.

Includerea drepturilor fundamentale în Tratatul de la Lisabona presupune faptul că, dacă acesta din urmă intră în vigoare, instituțiile europene și statele membre vor fi, din punct de vedere juridic, obligate să le respecte.

Pentru ca cititorii noștri să fie complet informați, vom comenta câteva articole din această Cartă.

Astfel, articolul 1 stipulează: “Demnitatea umană este inviolabilă. Aceasta trebuie respectată și protejată.”

În explicațiile publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene se specifică extrem de clar că demnitatea umană reprezintă însuși temeiul drepturilor fundamentale. Hotărârea Curții Europene de Justiție din 9 octombrie 2001 confirmă faptul că dreptul fundamental la demnitatea umană face parte din dreptul Uniunii. De asemenea, din aceeași hotărâre reiese, în special, faptul că nu se poate face uz de niciunul dintre drepturile înscrise în Cartă pentru a aduce atingere demnității unei alte persoane. Carta trebuie, prin urmare, respectată chiar și în cazul restrângerii unui drept. Spre exemplu, unui deținut trebuie să i se respecte demnitatea atât de către gardieni cât și de către ceilalți deținuți.

Articolul 7 . “Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.”

Aceasta înseamnă că nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă, într-o societate democratică, este o măsură necesară pentru siguranța națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora. Putem afirma că violarea corespondenței sau ascultarea telefoanelor nu pot fi efectuate decât, cumulativ, în cazurile strict prevăzute de lege și doar dacă se încadrează în situațiile enumerate anterior.

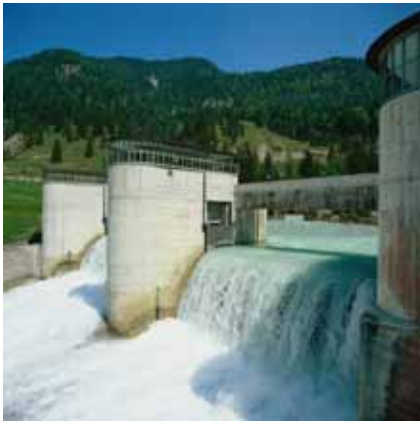
Articolul 49(3). “Pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune”

Acesta reia principiul consacrat de tradițiile constituționale comune ale Statelor Membre și de jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene. Cu alte cuvinte, dacă pentru furtul unei mașini se primesc 3 ani de pușcărie, nu se pot primi tot 3 ani pentru

furtul unei rațe (caz antologic în justiția românească), deși infracțiunea este aceeași. Tocmai din acest punct de vedere, Codul Penal prevede pedepse minime și maxime. Dacă noile Coduri și Coduri de procedură nu țin decât parțial cont de prevederile Cartei, până la 1 noiembrie 2014, acestea vor trebui modificate din nou dacă va intra în vigoare Tratatul de la Lisabona.

Textele integrale ale Cartei drepturilor fundamentale și explicațiilor juridice aferente pot fi consultate pe www.eudirect.ro

România și Bulgaria vor să construiască împreună două hidrocentrale, cu fonduri europene

România și Bulgaria vor să construiască împreună două hidrocentrale electrice, cu fonduri europene, a declarat duminică, pentru NewsIn, secretarul de stat din Ministerul Economiei Tudor Serban. Cele două țări au în vedere, de asemenea, realizarea unei piețe regionale și sincronizarea cu sistemul bulgar.

"Ei doresc să construim împreună două hidrocentrale electrice, cu fonduri europene. Specialiștii din ambele țări se vor întâlni să facă un Memorandum în acest sens, cu care să meargă la UE. De asemenea, am mai vorbit și despre realizarea unei piețe regionale și sincronizarea cu sistemul bulgar", a explicat Tudor Serban.

Cele două țări au convenit ca linia de interconexiune Isaccea-Varna, de 750kV să fie folosită la 400kV. Pentru acest lucru,

Bulgaria va trebui să își finalizeze la Varna o stație de 400kV, adaptată liniei de interconexiune, în timp ce România are deja stația-omolog de 400kV de la Isaccea.

Discuțiile dintre experți au vizat și conducta Giugiu-Ruse, viitoarea conductă de interconectare cu Bulgaria.

Iași, str.Păcurari, nr. 85, tel +40 232 260 410, tel/fax +40 232 260 122

☎ 00 800 67 89 10 11
www.eudirect.ro